

Folkekirken, hvis Lære og Ritus paa væsentlige Punkter afvige fra Folkekirkens. Dette har Landstinget strøget. Altsaa, en ganske uvæsentlig Afvigelse fra Folkekirkens Lære, og Ritus vil medføre, at et Medlem, som tilhører et saadant Samfund — det drejer sig om en hel Del Frimenigheder, der aandelig talt regnes for at tilhøre Folkekirken — ikke længere vil kunde være Medlem.

Den femte Ændring, jeg vil nævne, er meget betydningsfuld. I Stedet for Kultusministerens Udtryk: Den danske Folkekirke, hvortil der skal loves Troskab af dem, der vælges til Menighedsraadsmedlemmer, kommer der til at staa: Vor danske evangelisk-lutherske Folkekirke. Venstre i det andet Ting er gaaet med baade til den vanskeliggjorte Adgang til Valgretten og til denne Ændring. Det forekommer mig at være et saare beklageligt Tidens Tegn, at man i Stedet for det jævne, letforstaaelige Udtryk: Den danske Folkekirke sætter: Vor danske evangelisk-lutherske Folkekirke og derved rejser det Spørgsmaal, der, som den ærede Ordfører for Flertallet (Moltesen) meget rigtigt nylig sagde, er det brændende og i høj Grad omdebatterede for Tiden i de kirkelig interesserede Kredse. Hvad er luthersk-evangelisk? Det ærede Medlem gav en Forklaring, der var forholdsvis frisindet, saa vidt jeg kunde opfatte den. Jeg mener, man kan definere Udtrykket „evangelisk-luthersk“ saaledes, at derved forstaaer man alt, hvad der er udgaaet fra og staaer i Forbindelse med den aandelige Strømning, der brød igennem ved Reformationen under Luthers Førelse. Denne Definition er endnu vagere end, men dog maaske ikke saa væsensforskellig fra det ærede Medlems. Den Definition, som det ærede Medlem gav, udelukker ikke Rationalister fra at være Medlemmer af Folkekirken. Derfor synes jeg ogsaa, at det er en forholdsvis frisindet Definition.

Men der er jo ogsaa andre Opfattelser. Der er den rent juridiske Opfattelse, der, saa vidt jeg ved, er gjort ret stærkt gældende af dette Tings højtærede Formand og hans nærmeste Meningsfæller i hans Ugeskrift, nemlig den, at Definitionen findes i Grundlovens § 3, der siger, at Folkekirken er evangelisk-luthersk, hvilket atter viser tilbage til Danske Lov, altsaa alle Symbolerne maa med, de Symboler, som det ærede Medlem fra Vinde-rup (Moltesen) fejede til Side som ret underordnede. Saa rejser hele dette Spørgsmaal om Symbolerne sig, og det har den

allermest brændende Betydning i Øjeblikket, hvor der er Tale om Arboe-Rasmussen og lignende Tilfælde. Ved et mærkeligt Tilfælde have vi i Dag fra en teologisk Kandidat faaet sendt en Gengivelse af disse forskellige Symboler. Jeg tror, at det er overordentlig belejligt, thi derved kunne ærede Medlemmer faa Lejlighed til at læse disse Symboler igennem og blive klare over, hvor umaadelig uheldigt det er at slaa Udtrykket „evangelisk-luthersk“ fast i en Menighedsraadslov under de nuværende Omstændigheder, hvor Udtrykket er saa omdisputeret, og hvor mange lægge ind deri ubetinget Tilslutning til de forskellige Bekendelsesskrifter, der ere nævnte i Danske Lov, deriblandt den athanasianske Trosbekendelse, der ogsaa er gengivet her, og hvori det hedder, at „enhver, der ikke bevarer den helt og uforfalsket, vil uden Tvivl gaa evig fortabt“. Og saa komme disse Bestemmelser: „Men dette er den almindelige Tro, at vi ære een Gud i en Trehed og Treheden i en Enhed uden at sammenblende Personerne eller adskille Væsenet“. Længere nede hedder det: „Faderen er evig, Sønnen er evig, Helligaanden er evig. Og dog er der ikke tre, som ere evige, men een, som er evig, ligesom der ikke er tre, som ere uskabte, eller tre, som ere umaalelige, men een, som er uskabt, og een, som er umaalelig. Iligemaade er Faderen almægtig, Sønnen almægtig og Helligaanden almægtig, og dog er der ikke tre, som ere almægtige, men een, som er almægtig.“ Og læs saa Slutningen: „Faderen er ikke dannet eller skabt eller født af nogen. Sønnen er af Faderen alene, ikke dannet eller skabt, men født. Helligaanden er af Faderen og Sønnen, ikke dannet eller skabt eller født, men udgaar fra dem. Der er altsaa een Fader, ikke tre Fædre, een Søn, ikke tre Sønner, een Helligaand, ikke tre Helligaander. Og i denne Trehed er intet tidligere eller senere, intet større eller mindre, men alle tre Personer ere indbyrdes lige evige og lige store, saaledes at i alle Ting baade Treheden, som allerede forhen er sagt, bør æres i Enheden, og Enheden i Treheden.“

Det er dog et stift Stykke i vore Dage at stille saadanne teologiske Spidsfindigheder op som Vilkaar for at tilhøre Folkekirken. Jeg er overbevist om, at de 99 pCt. af den danske Folkekirkens Medlemmer ikke kende dem, men hvis de kendte dem vilde anse dem for det rene Pærevrøvl. Det er meget glædeligt, at man gennem dette lille Skrift, som er sendt os, og gennem denne Forhandling kan give